

[Udenrigsministeren.]

for mænd og kvinder o. s. v., en række foranstaltninger, der utvivlsomt i manges ører vil lyde aldeles sympatisk, i andres måske mindre tiltrækkende. Men at det har omkostningsmæssig virkning, kan man vel vanskeligt komme bort fra.

Så hørte jeg godt, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen sagde, at det er muligt, at der kommer sådanne omkostningsstigninger, men det er jo vilkår, sagde det ærede medlem, som vi vil dele med 160 millioner mennesker, og de vilkår, som 160 millioner mennesker kan leve under og måske endda blive velhavende under, som jeg forstod det ærede medlem mente de ville blive det, må Danmark også kunne leve under. Ja, det er et ræsonnement. Spørgsmålet er, om det er et tilstrækkelig gennemtænkt ræsonnement, for har vi de samme vilkår for vor økonomi som disse 160 millioner mennesker, eller har vi andre vilkår? Er vor eksport-handels struktur anderledes end deres? Har vi f. eks. et behov for at afsætte meget store mængder landbrugsvarer til England, som de seks lande ikke har? Ja, det har vi vist, og dér er det vistnok ret vigtigt for os, at vi er konkurrencedygtige. Eller har vi et behov for at afsætte meget store mængder — og heldigvis voksende mængder — landbrugsvarer til oversøiske lande, f. eks. til USA? Ja, det har vi, og dér gælder det også om, at vi kan være konkurrencedygtige.

Nu ved jeg meget vel og erindrer fra tidligere debatter, at her vil man sige: ja men husk nu på, at der i Romtraktaten er taget hensyn til dette, idet man — vel-sagtens med henblik på Holland — har gjort den indrømmelse, at for så vidt et land behøver at indføre korn til anvendelse i den animalske produktion med eksport for øje, vil dette korn kunne indføres til verdensmarkedspris. Ja, det er rigtigt, men denne hollandske løsning, hvis jeg må tillade mig at betegne den sådan, kan jo bare ikke hjælpe os, ikke ret meget i hvert fald, idet Danmark i normale høstår næsten ikke er kornimporterende. Det vil altså sige, at hvis vi skulle finde en tilsvarende løsning på det problem, måtte vi bede om en undtagelsesstilling på et andet punkt; og her er det vel som i andre forhandlinger af den art sådan, at jo flere undtagelses-

stillinger man skal have af væsentlig karakter, des mere vil de rettigheder, man får, blive reduceret.

Her har jeg kun beskæftiget mig med eksporten af landbrugsvarer, men vi må jo ikke glemme, som der også med stor styrke blev gjort opmærksom på i debatten i går, at vi af hensyn til Danmarks økonomi i voksende grad har et behov for eksport af industrivarer, og jeg tror ikke, jeg behøver at fortælle nogen herinde, hvor afgørende vigtig vor konkurrencedygtighed på dette område er. Man må være klar over, at en omkostningsstigning via korn- og levnedsmiddelpriser over lønninger kan påvirke dansk industris konkurrencedygtighed ganske føleligt, og hvis vi ikke fortsat kan udvide vor industri og vor industrieksport, ja, så kan det vel blive svært nok at skaffe den valuta og den beskæftigelse, landet behøver.

Jeg er helt klar over, at dette ikke er et problem, der ensidigt er afgjort med det, jeg har sagt her. Jeg ved også, at ikke-tilslutning til de seks under visse forhold kan rejse problemer med hensyn til vor industrieksport; men alligevel synes jeg, at de momenter, jeg har nævnt, må indgå i vore overvejelser, også når vi drøfter tilslutningen.

Der er med rette blevet gjort opmærksom på, at vi fra dansk side under forhandlingerne i Paris sammen med Norge og Sverige har peget på Romtraktaten som en traktat, vi gerne så lagt til grund for den europæiske landbrugsordning inden for frihandelsområdet, og det står jeg ved; men jeg vil dog hertil føje: har der ikke fra visse kredse i Danmark været en tilbøjelighed til at overvurdere betydningen af de garantier, som Romtraktatens bestemmelser tilsyneladende skulle give de landbrugseksporterende medlemslande? Det er dog vist sådan, at disse bestemmelser i Romtraktaten er uklare, og det er dog vistnok også sådan, at de seks lande indbyrdes endnu ikke er enige om fortolkningen af dem. Man havde jo, før Romtraktaten trådte i kraft, den opfattelse, at ved første skæringsdag, 1. januar 1959, ville alle landbrugskvoter mellem de seks lande indbyrdes blive udvidet med gennemsnitlig 20 pct., og at der på samme måde som for industrivarernes vedkommende ville blive åbnet 3 pct.s kontingenter